

LBRIS

We know
books
Biblioteca poveștilor magice

Incredibilele aventuri ale VRĂJITOARELOR

Repovestite de
Corina Gâdiuță

BIBLIOGRAFIE ȘCOLARĂ RECOMANDATĂ

CUPRINS

Hänsel și Gretel, după Frații Grimm	4
Rapunzel, după Frații Grimm	17
Bătrâna vrăjitoare, după Frații Grimm	26
Rumpelstiltskin, după Frații Grimm	30
Povestea Califului Barză, după Wilhelm Hauff	38
Vrăjitorul din Oz, după L. Frank Baum	52
Jorinde și Joringel, după Frații Grimm	62
Baba Iaga, basm rusesc	69
Cutia de iască a vrăjitoarei, după Hans Christian Andersen	78
Ajutorul de morar și pisica, basm german	92

HÄNSEL ȘI GRETTEL

după Frații Grimm

Trăia odată, lângă o pădure întinsă și deasă, un tăietor de lemne sărac. Bărbatul avea o nevastă rea și cicălitoare și doi copii: un băiețel pe nume Hänsel și o fetiță pe nume Gretel. Cu toții își duceau cu greu zilele, pentru că în locurile acelea uitate de lume nu prea se găsea nici de muncă, nici de mâncare. De multe ori, bietul tăietor nu reușea să pună pe masă nici măcar o bucată de pâine. Într-o noapte, neputând să doarmă de griji, bărbatul i-a spus nevastei sale:

– Femeie, ce-o să se aleagă de noi? Cum o să ne putem hrăni copiii, când nici pentru noi nu mai avem vreo înghițitură de mâncare?

– Ascultă, bărbate, a răspuns nevasta. Mâine-dimineață îi ducem pe copii în adâncul pădurii, le aprindem un foc și îi dăm fiecăruia câte un colț de pâine, apoi mergem la treburile noastre și îi lăsăm

acolo. N-o să mai poată găsi drumul spre casă și în felul acesta o să scăpăm de ei.

- Cum să-mi las copiii singuri în pădure, femeie? a oftat bărbatul. Animalele sălbatice îi vor mânca pe micuți!

- Prostovanule! a izbucnit femeia. O să murim atunci cu toții de foame! N-ai decât să pregătești scândurile pentru sicriile noastre!

Și atât l-a bătut la cap pe bietul om, că, în cele din urmă, acesta a trebuit să-i dea dreptate.

- Tare mi-e milă însă de bietii copilași! a spus el suspinând.

Cei doi micuți, care nu puteau nici ei să doarmă din cauza foamei, au auzit tot ceea ce au vorbit părinții lor. Gretel a început să plângă și i-a spus lui Hänsel:

- De-acum s-a sfârșit cu noi, frățioare!

- Liniștește-te, surioară! i-a șoptit băiatul. O să găsec eu o cale de scăpare!

Când a văzut că părinții lor au adormit, Hänsel s-a ridicat încetișor din pat, a deschis ușa și s-a strecurat afară. În lumina lunii, pietricelele albe din fața casei străluceau precum niște bani de argint. A adunat cât de multe a putut, umplându-și buzunarele cu ele. S-a întors apoi în casă și i-a spus lui Gretel:

- Fii fără grijă, surioară, și dormi în pace! Orice s-ar întâmpla mâine, se va sfârși cu bine!

În zorii zilei, chiar înainte de răsăritul soarelui, femeia a venit să-i trezească pe copii.

- Sus, leneșilor! Trebuie să mergem în pădure după lemne!

Le-a dat apoi două coji de pâine uscată, pe care Gretel le-a ascuns sub sortul ei, pentru că Hănsel avea buzunarele pline cu pietricele.

S-au îndreptat cu toții spre inima pădurii. La fiecare pas, băiatul se oprea și privea peste umăr spre casă. A făcut asta o dată, de două ori, până când tatăl lui a observat și l-a întrebat:

- Hănsel, la ce te tot uiți acolo? Ai grijă cum mergi, nu cumva să te împiedici!

- O, tată, a răspuns micuțul, mă uit la pisicuța mea cea albă, care stă pe acoperiș și-mi face semn de rămas-bun cu lăbuța!

- Nu e nicio pisică pe acoperiș, băiete! E soarele de dimineață, care strălucește pe horn, a intervenit în discuție și femeia.

Hănsel nu se uita însă după pisică. El arunca una câte una pietricelele albe din buzunar, însemnând drumul.

Ajungând ei în inima pădurii, au adunat o grămadă mare de vreascuri, iar tăietorul de lemne a aprins un foc de toată frumusețea.

– Copii, rămâneți aici și odihniți-vă lângă foc, a spus mieroasă femeia. Noi mergem mai departe în pădure să mai tăiem niște lemne. Când o să terminăm treaba, venim să vă luăm.

Hänsel și Gretel s-au așezat cuminți lângă foc. Pe la amiază, fiecare și-a mâncat bucățica de pâine. Timpul se scurgea încet și, de la atâta așteptare, ochii li s-au închis de oboseală și au căzut într-un somn adânc. Când s-au trezit, era noapte.

– Cum o să mai ieșim din pădure acum? a întrebat Gretel plângând.

– Așteaptă până o să răsară luna, surioară, și o să vezi că vom găsi drumul, a liniștit-o Hänsel.

Într-adevăr, când luna a apărut mare și luminoasă pe cer, băiatul și-a luat sora de mână și împreună au început să pășească pe urmele pietricelelor, care scânteiau precum banii noi și le arătau drumul. Au mers așa toată noaptea, iar la răsăritul soarelui au ajuns la casa tatălui lor. Când i-a văzut la ușă, femeia a început să-i certe, prefăcându-se îngrijorată:

– Copii răi, de ce-ați stat atât de mult în pădure? Am crezut că vi s-a întâmplat ceva!

Tatăl lor s-a bucurat însă, fiindcă îl durea sufletul la gândul că își părăsise copiii.

Nu a trecut mult timp și a izbucnit o nouă foamete în ținut. Noaptea, crezându-i pe copii adormiți, femeia a început să-și cicălească bărbatul:

- Nu mai avem decât o jumătate de pâine în cămară! Dacă nu vrem să pierim de foame, trebuie să-i ducem iar pe copii în pădure, de data asta mai departe, de unde să nu se mai poată întoarce!

Bietul om asculta toate acestea cu inima strânsă și se gândea: „Ba mai bine am împărți cu copiii noștri ultima bucățică!“ Femeia însă nici n-a vrut să audă ce avea el de zis și nu s-a lăsat până nu l-a convins să-i facă pe plac.

Copiii au auzit și acum discuția părinților și, după ce aceștia au adormit, Hänsel a vrut să meargă să adune din nou pietricele. Femeia încuiase însă ușa, așa că băiatul nu a mai putut ieși din casă. Nu și-a pierdut speranța și i-a șoptit lui Gretel:

- Nu te teme, surioară, Domnul o să ne aibă în paza Lui!

Dimineata, femeia i-a trezit și le-a dat câte o felie de pâine, chiar mai mică decât data trecută. Hänsel și-a fărâmițat porția lui în buzunar și, în drum spre pădure, se oprea și arunca din când

în când câte o bucatăică pe jos. A presărat așa firimituri pe cărare până când a terminat toată pâinea.

Nevasta tăietorului de lemne i-a dus departe în pădure, unde nu mai fuseseră niciodată. Au aprins din nou un foc mare, iar femeia le-a spus:

– Stați aici, copii, iar când oboșiți, culcați-vă fără grijă. Noi mergem să tăiem lemne, iar pe seară, când terminăm, venim să vă luăm.

Pe la ora prânzului, Gretel a împărțit felia ei de pâine cu Hänsel, care rămăsese fără mâncare. S-au cuibărit apoi lângă foc și au dormit până seara. Nimeni n-a venit însă după bieții copii, așa că, atunci când luna i-a ivit printre vârfurile copacilor, micuții au început să caute firimiturile pe care le aruncase băiatul. Au căutat multă vreme, dar n-au găsit nici urmă de pâine, fiindcă păsările pădurii o ciuguliseră pe toată.

– O să găsim drumul chiar și fără firimituri! și-a încurajat Hänsel sora.

Au mers fără oprire toată noaptea și toată ziua următoare, din zori și până-n seară, dar nu au dat de capătul pădurii. În plus, le era foarte foame, pentru că nu mâncaseră decât niște fructe sălbatice găsite pe jos. În a treia zi, oboseala a pus stăpânire pe ei. Se simțeau atât de slăbiți, încât abia se mai puteau

ține pe picioare. S-au așezat la poalele unui copac, convinși că aveau să moară de foame. O pasăre frumoasă, albă ca zăpada, s-a oprit în dreptul lor și a început să cânte atât de dulce, încât copiii au crezut că au ajuns în rai. Când a sfârșit cântecul, și-a luat zborul, invitându-i parcă s-o urmeze. Cu ultimele puteri, Hänsel și Gretel au însoțit-o până au ajuns la o căsuță cu acoperișul atât de jos, că aproape atingea pământul. Curioși, s-au apropiat să se uite mai bine. Ce-au văzut i-a lăsat însă cu gurile căscate: toată casa era făcută din turtă dulce, avea acoperișul din cozonac, iar ferestrele erau din glazură de zahăr!

– Oho, ăsta zic și eu ospăț! a strigat bucuros Hänsel. Abia aștept să gust puțin din acoperiș! Suri-oară, tu rupe, te rog, o bucățică de fereastră, că pare tare bună!

Fără să mai stea pe gânduri, copiii au început să mănânce cu poftă din bunătățile acelea. Deodată, din casă s-a auzit o voce subțirică:

– Ronț, ronț, ronț, cine-i afară? Cine ronțăie a mea căscioară?

– E vântul care șuieră, lumea cutreieră! au răspuns copiii cu gura plină.

Câteva clipe mai târziu, ușa s-a deschis și în prag a apărut o femeie bătrână ca munții, care se